

Un erou între eroii neamului: Mareșal Alexandru Averescu

Alexandru Averescu a fost și a rămas unul dintre cele mai cunoscute nume din istoria armatei române, un personaj înconjurat de aureola unui erou legendar. În decursul războiului pentru întregirea neamului s-a impus la nivelul conștiinței comune ca garant al victoriei, al rezistenței. Numele lui semnifică în primul rând încrederea, într-o vreme, când un asemenea sentiment putea fi determinant pentru soarta țării.

Alexandru Averescu s-a născut la 9 martie 1859, în satul Babele din Ismail, în Basarabia istorică. S-a înrolat ca voluntar și a luptat în războiul de independență, fiind decorat și avansat pe câmpul de luptă. În anul 1881 a absolvit cu rezultate remarcabile Școala divizionară de la Mănăstirea Dealu și dobândește gradul de sublocotenent. În tradiția vremii, urmează apoi specializarea la una din școlile militare de prestigiu din occident. Astfel, în 1886 a absolvit cu rezultate excepționale Școala Superioară de Război din Torino, obținând brevetul de ofițer de stat major. Între anii 1888-1894 a lucrat în Marele Stat Major Român. Maior în 1894, Averescu a primit prima funcție cu adevărat importantă în ierarhia militară, când a fost numit comandantul Școlii Superioare de Război din București, cea mai înaltă instituție națională de învățământ militar. În anul următor, 1895, va fi numit atașat militar la Berlin. Acest post era unul din cele mai importante pentru relațiile militare ale României, având în vedere tratatul secret de alianță cu Puterile Centrale din 1883 și faptul că Germania era, la acea dată, principalul nostru furnizor de armament.

Carierea sa militară s-a intersectat pentru prima dată cu itele încurcate ale jocului politic, în intervalul 1907-1909. Astfel, la 13 martie 1907, în plină desfășurare a răscoalei țărănești, Alexandru Averescu a fost numit în funcția de ministru de Război. O tumultoasă intrare în arena politică ce a coincis cu reprimarea violentă a răscoalei țărănești prin utilizarea armatei.

Între 1911-1913, Averescu a îndeplinit funcția de șef al Marelui Stat Major. Sub comanda sa efectivă, armata română mobilizată în mod exemplar, în vara anului 1913, trece Dunărea fără a întâmpina practic vreo rezistență, punând capăt războaielor balcanice care amenințau pacea Europei.

În declanșarea războiului de eliberare națională și întregire statală din 1916-1918, a preluat comanda Armatei a 2-a. Desfășurată în centrul dispozitivului de pe frontul din Transilvania, a eliberat Brașovul, în august 1916 și a înaintat pe linia Mureșului Mijlociu. În a doua jumătate a lunii septembrie 1916, generalul Averescu a elaborat planul „Operației Flamanda” și a condus gruparea de forțe angajată în această amplă acțiune.

După eșecul acestei operațiuni militare, a cărei responsabilitate revine lui Averescu, în octombrie-noiembrie același an, a revenit la comanda Armatei a 2-a, aparând cu tenacitate căile de acces de importanța strategică din văile Prahovei și Dâmboviței, amenințate de ofensiva Armatei 9 germane.

În iarna și primăvara anului 1917, Averescu deține sub comanda sa forțele armate capabile de luptă, ceea ce îi conferă o autoritate deosebită și îi permite să se manifeste fățis împotriva Misiunii militare franceze. Dacă la Armata 1, reorganizarea și refacerea s-a desfășurat sub stricta supraveghere a ofițerilor francezi, la Armata a 2-a a avut loc sub control exclusiv românesc.

Campania din vara anului 1917 a însemnat apogeul carierei militare a generalului Averescu care a condus marile bătălii de la Mărăști (iulie 1917) și Oituz (iulie-august 1917).

Bătălia de la Mărăști a fost o strălucită victorie românească, obținută în urma unei operații ofensive magistral pregătite și conduse de Averescu care-l va așeza definitiv în galeria marilor comandanți de oști.

Dupa 1918 s-a angajat în viața politică ocupând importante funcții în conducerea de stat: președinte al Consiliului de Miniștri (ianuarie-martie 1918; 1920-1921; martie-august 1926; noiembrie 1926 - iunie 1927); ministru de interne (1919, 1920), al industriei și comerțului (1920-1921).

În anul 1930, a fost înaintat, pentru întreaga sa activitate militară, la gradul de mareșal.

Cu credința neslăbită în Dumnezeu, românul a văzut în eroul de la Mărăști și Oituz, acel sprijin care face orice vis credibil și realizabil. Oștașul Averescu a fost un simbol care s-a transmis din generație în generație, nealterat de trecerea sa prin vârtoarea luptei politice și, în pofida unei propagande, de multe ori, ostile. A rămas în conștiința oamenilor ca simbol al încrederii în propriile forțe, în capacitatea de rezistență față de amenințări dintre cele mai grele.

După o viață extrem de zbuciumată, pusă în slujba neamului românesc, mareșalul Alexandru Averescu se stinge din viață, la București, în 2 octombrie 1938, la vârsta de 79 de ani și jumătate.

A fost inmormântat în cripta construită pe locul unde a spart frontul german la Mărăști, în mausoleul din aceasta localitate. Aici își doarme somnul de veci împreună cu eroii români căzuți în bătăliile de pe aceste meleaguri, în vara fierbinte a anului 1917.